

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Borschené dr. Perity Krisztina által képviselt felperesnek a dr. Tóth Éva jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Közép-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Pest Megyei Bíróságon 5.K.26.325/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. április 23-án kelt 5.K.26.325/2007/29. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 36. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 5.K.26.325/2007/29. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 150.000 /azaz százötvenezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.692.800 /azaz egymillió-hatszázkilencvenkétezer-nyolcszáz/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Pest Megyei Igazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél 2005. június, július, augusztus, szeptember, október hónapokra általános forgalmi adó adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett. Az ellenőrzés eredményeként 2005. július hónapra a 4315756614 számú, augusztus hónapra a 2084619597/90 számú, szeptember hónapra a 4315714454 számú, október hónapra a 4315708613 számú határozatával összesen ... Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyet jogosulatlan visszaigénylésnek minősített, és a felperest ... Ft adóbírság megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 948/2/2006., 950/2/2006., 949/2/2006., 947/2/2006. számú határozataival az elsőfokú határozatokat helybenhagyta. Az adóhatóság a 2005. augusztus 1-től október 31-ig terjedő időszak vonatkozásában a felperes értékesítéseit terhelő általános forgalmi adó összegét a bevallásokkal egyező összegben elfogadta. A beszerzési számlák

közül az E. Kft. és a Sz. Kft. számláit tartalmilag hiteltelen, ezért adólevonási jog gyakorlására alkalmatlan bizonylatoknak minősítette. Az alperes megállapította, hogy az E. Kft.-től beszerzett fémhulladékon sem az E. Kft., sem annak beszállítója nem végzett átalakítási, feldolgozási tevékenységet, ezért az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény /a továbbiakban: Áfa tv./ 64/B.§-ának /1/ bekezdése alapján a különbözet szerinti adózás szabályait kellett volna kötelezően alkalmazni, és az Áfa tv. 63.§-ának /4/ bekezdése alapján a számlakibocsátó a számlákban nem tüntethetett volna fel áthárított adót, így azt a felperes sem helyezhette levonásba. Az alperes álláspontja szerint az Sz. Kft. által kibocsátott számlákon feltüntetett termékértékesítések a valóságnak nem felelnek meg, továbbá azokat arra nem jogosult személy bocsátotta ki, ezért az Áfa tv./ 32.§-ának /1/ bekezdés a/ pontja, 35.§-ának /1/ bekezdés a/ pontja, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény /a továbbiakban: Sztv./ 166.§-ának /1/-/2/ bekezdései alapján nem alkalmasak adólevonási jog gyakorlására. Az alperes megállapította, hogy a felperes e két céggel kapcsolatosan nem járt el kellő körültekintéssel, így a tartalmilag hiteltelen számlák alapján az adólevonási joga az Áfa tv. 44.§-ának /5/ bekezdésében foglaltak szerint sem állapítható meg.

A felperes keresetében a határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Állította, hogy a beszállítói oldalon objektív adófizetési kötelezettséget keletkeztető, áthárított adót tartalmazó számlák vitatására nem volt jogszabályi lehetősége.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította, megállapítva, hogy a vitatott számlákra adólevonási jog nem alapítható, az alperes döntése jogszerű.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és keresete teljesítését kérte.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban Pp./ 274.§-ának /1/ bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Áfa tv. XV. fejezete tartalmazza a különbözet szerinti adózásra és a hulladék-forgalmazásra vonatkozó külön adózási szabályokat.

Az Áfa tv. 64/B.§ /1/ bekezdése szerint az az adóalany, aki /amely/ hulladékot továbbértékesítési célra vesz át, illetve begyűjt, vagy árverés szervezőjeként a hulladékot árverés útján értékesíti,

köteles e tevékenysége tekintetében a különbözet szerinti adózást alkalmazni. Az Áfa tv. 63.§-ának /4/ bekezdése értelmében a különbözet szerinti adózást választó adóalany számlaadási kötelezettségének oly módon tesz eleget, hogy a termékértékesítésről kibocsátott számlában, egyszerűsített számlában és számlát helyettesítő okmányban nem tüntethet fel áthárított adót, felszámított adómértéket és a 44.§ /2/ bekezdése szerinti százaléértéket.

A felperes nem vitatta azt a tényállási elemet, hogy nagy mennyiségben fémhulladékot vásárolt és értékesített. E tevékenysége alapján ismernie kellett az Áfa tv. vonatkozó speciális szabályait. A felperes adózása során e jogszabályi rendelkezéseket megsértette, így az adóhatóság által helytállóan alkalmazott jogkövetkezményeket viselni köteles. A felperes a Pp. 164.§-ának /1/ bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére nem bizonyította sem az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 130.§-ának alperes általi megsértését, sem azt, hogy számlabefogadóként az Áfa tv. 44.§-ának /5/ bekezdésében foglalt kellő körültekintéssel járt volna el az E. Kft.-vel folytatott termékértékesítés során.

Az Áfa tv. 32.§-ának /1/ bekezdés a/ pontja alapján az adóalanyt megilleti az a jog, hogy az általa fizetendő adó összegéből levonja azt az adóösszeget, melyet a részére teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás során egy másik adóalany rá áthárított. Az Áfa tv. 35.§-ának /1/ bekezdés a/ pontja értelmében az adólevonási jog kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható. Ilyen dokumentumnak minősül az adóalany nevére szóló számla, egyszerűsített számla. Az Áfa tv. 43.§-ának /5/ bekezdése szerint a számlára, az egyszerűsített számlára a számvitelről szóló 2000. évi C. törvénynek /a továbbiakban: Sztv./ a számviteli bizonylatra vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az Sztv. 15.§-ának /3/ bekezdése alapján a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállóknak által is megállapíthatóknak kell lenniük /a valódiság elve/. Az Sztv. 166.§-ának /2/ bekezdése értelmében a számviteli bizonylat adatainak alakilag és tartalmilag hitelesnek, megbízhatónak és helytállónak kell lennie.

Az elsőfokú bíróság e jogszabályok megfelelő alkalmazásával, a közigazgatási eljárás és a per teljes anyaga, a felek bizonyítékai és nyilatkozatai értékelésével állapította meg, hogy az alperes határozata az Sz. Kft. számlái vonatkozásában is jogszerű.

A per jogerős befejeződését követő rendkívüli jogorvoslati eljárásban a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275.§-ának /1/ bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A Pp. 206.§-ának megsértését csak a megállapított tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése valósíthatta volna meg, ilyen jogsértést azonban a felülvizsgálati kérelem alapján a Legfelsőbb Bíróság nem állapított meg.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 221.§-ának /1/ bekezdése alapján ítéletében részletesen megindokolta, hogy melyek voltak azok a tények és bizonyítékok, amelyek alapján az értékelte számlák nem minősültek az előzetesen felszámított adót hitelesen igazoló bizonylatoknak, annak ellenére sem, hogy a Sz. Kft. számláit kiállító személy a cégnyilvántartásban az ügyvezetők képviseleti megbízottjaként szerepelt. A felperes a Pp. 164.§-ának /1/ bekezdése szerinti kötelezettsége ellenére megfelelő bizonyítékokkal nem igazolta, hogy a valóságban a számlatartalommal azonosan valósult meg a gazdasági esemény. A Legfelsőbb Bíróság egyet értett az elsőfokú bíróságnak az ítéletében kifejtett azon álláspontjával is, hogy az érintett számlák kapcsán a felperes nem járt el az Áfa tv. 44.§-ának /5/ bekezdésében szabályozott kellő körültekintéssel.

Mindezek folytán a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a pervesztes felperest a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati költségének a megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viseléséről a Legfelsőbb Bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2009. május 21.

Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Hajnal Péter sk. bíró